

Bir tane demokratikleşme perspektifimiz var, iki değil

Bir an sakin olup etrafımıza bakalım.

Eğer hepimiz daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlük, insan haklarına yüzde 100 saygılı devlet ve hukuk düzeni istiyorsak, şu an itibarıyla elimizde bir tane imkan var; iki değil.

O imkân da, adıyla söyleyelim, '**Çözüm süreci**' denen süreç.

Eğer Türkiye'ye barış gelecekse, bunun sadece Kürtlere değil hepimize daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlükler ve insan haklarına yüzde 100 saygılı bir devlet ve hukuk düzeninin yaratılması yoluyla geleceğini biliyoruz.

Ve eğer sahiden hepimiz; yani Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan**'ın '**Evde tutmakta zorluk çekiyorum**' dediği yüzde 50 de, Gezi Parkı için eyleme çıkan da, Lice'de karakol inşaatının önünde can veren de, akşamları evinde tencere tava çalan da, bütün olup biteni sadece izlemekle yetinen de dahil hepimiz; daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlük, insan haklarına yüzde 100 saygılı devlet istiyorsak, '**Çözüm süreci**'nin başarısı için katkı vermeye çalışmalıyız.

Siyasi görüş ayrılıklarımızın, geçmişe, bugüne veya geleceğe ait hesaplaşmalarımızın, egolarımızın peşinden gitmeye bir süre ara verip, üzerinde hepimizin nefes alacağı, bütün farklılıklarımızla hepimizin üzerinde siyasi mücadelesini vereceği geleceğin demokratik Türkiye'sini şekillendirmek için elimizden geleni yapmalyız.

'Ama bu AK Parti kendisi demokrat değil ki ülkeye demokrasi getirsin' diye düşünülüyorsa, ki böyle düşünenler var, o zaman demokrasi talep etme bayrağını siz alın elinize.

Tutarlı ve israrlı bir biçimde alın bu bayrağı ki, bugün sizin AK Parti'nin samimiyetini sorguladığınız gibi bir sorgulamaya yarın siz tabi tutulmayın.

Demokrasi için verilen kavgaya iktidar için verilen kavgayı birbirinden ayırmamız必要. Ne siz, '**Demokrasi için kavga ediyorum**' derken gözünüzü aslında iktidara dikmelisiniz, ne iktidardakiler bunu yapmalı.

Önümüzde bir tane demokratikleşme perspektifi var; iki tane değil.

Daha önce de yazdım, Türkiye'nin demokratikleşmesi tek başına AK Parti'ye bırakılamayacak kadar önemli bir konu.

Bu perspektifin sürdürülüğünü tek başına AK Parti'ye bıraktığımızda ne olduğunu biliyoruz: İktidar, o an hazmedebildiği veya yeterli gördüğü kadar demokratikleşme yapıp sonra duruyor.

Ardından demokratikleşmeyi sağladığı için ona müteşekkir olmamızı bekliyor.

Son yıldır atılan onca demokratikleşme adımına, AB paketlerine, yargı paketlerine rağmen hala demokratikleşmeden söz ediyor olmamızın başka bir sebebi yok: Bu işi yapması için AK Parti tek başına bırakıldı, o da her seferinde '**biraz**' demokrasi getirdi.

Ama şimdi Gezi eylemleri sonrası herkes daha fazla demokrasiden, daha fazla özgürlükten, insan haklarına yüzde 100 uyumlu devlet ve hukuk düzeninden söz ediyor madem; o zaman bu enerjiyi demokratikleşmeye ve '**Çözüm süreci**'ne yöneltmek, o sürecin içini daha iyi doldurmaya çalışmaktan başka yol ben göremiyorum.

Nihilizmle nereye kadar?

SONSUZ bir şüphecilik içinde olmak, her şeyin anlam ve değerden yoksun olduğunu düşünmek, sadece karşı çıkmak ve itiraz etmek elbette bir siyasi tutumdur.

Ama hayatın gerçeği şu ki, siyaset dediğimiz şey olumsuzdan değil olumludan ilerler.

Yıkıcı eleştiri elbette siyasetin ayrılmaz bir parçasıdır ama sira oy istemeye geldiğinde oyaları yapıcı olan alır.

Meydanlara karşı çıkmak için çıkışır genellikle. Ama o meydanda kalış süreniz uzadıkça sizden neyden yana olduğunuzu öğrenmek ister insanlar.

Siyaseti reddederek, siyaseti küümseyerek varacağınız tek yer nihilizmdir.

Ama orada da altın kural işler: Biri olumlu anlamda siyaset yapar, iktidar olur; sizi nihilizminizle baş başa bırakır.

Gezi Parkı'ndan anlamlı bir şey çıkacaksın, o çıkacak olan şey ister istemez '**siyaset**' olacaktır.

Siyaseti reddederek ve siyaseti küümseyerek hiçbir yere varılamaz.